Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 3 Ἰουνίου 1893 ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 70

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

[Συνέχεια]

»— Ποία γυνή ; εἶπε. Πάντες ἐδῶ ὑπακούουσιν εἰς τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ἰσχυρὸν *Κρότον τῆς Βροντῆς*. Ἂν αὐτὸς θελήσῃ, ποία γυνὴ τῆς Ὀκουενακάτης θ' ἀποποιηθῇ νὰ γείνῃ σύζυγος τοῦ Caila Lapi ;

»— Ἡγεμονίς, δὲν γνωρίζετε τὰ ἤθη μας. Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν τὴν γυναῖκα... καὶ ἀνταγαπώμεθα ὑπ' αὐτῆς...

»— Καθὼς καὶ ἐνταῦθα !

»— Ναί, ἀλλ' οὐδὲν κατορθόνομεν διὰ τῆς βίας. Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι συνειθισμένη εἰς τοιοῦτον εἶδος ὑπακοῆς, καὶ ὅταν αὐτὴ δὲν θέλει, οὐδεμία ὑπάρχει πλέον ἐλπίς. Τότε ὁ ἀγαπῶν καὶ μὴ ἀνταγαπώμενος ἀποθνήσκει ἐκ τῆς λύπης.

»— Καὶ ἀρνοῦνται αἱ γυναῖκες ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Caila Lapi, ὅταν αὐτὸς τὰς θέλῃ ;

»Ἁγία ἁπλότης. Ἦτο πράγματι *Δρόσος τῆς Πρωΐας* καὶ ὁ ἥλιος δὲν τὴν εἶχεν ἀσέτι ἐγγίσει διὰ τῶν πυρωδῶν φιλημάτων του.

»Ὁ Lapsolu παρέμενε σκεπτικὸς καὶ σιωπηλός, τοὺς ὀφθαλμοὺς κλίνων χαμαί, ὡς ἄνθρωπος ἐννοῶν ὅτι εἶναι *τρίτος ἐν διαλόγῳ*.

»Δὲν ἤξευρον τίνα ἐπιχειρήματα νὰ εὕρω· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠναγκαζόμην νὰ ὁμιλήσω, ἐξηκολούθησα·

»— Ἡγεμονίς, ἐάν τις τῶν ὑπουργῶν τοῦ ἰσχυροῦ Οὐρουτουκτοῦ τῷ ἐζήτει ὡς σύζυγον τὴν γλυκεῖαν *Δρόσον τῆς Πρωΐας*.

»— Ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* ἤθελεν ἀποποιηθῇ ! — ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρυθριῶσα, ἀλλὰ σείουσα ὑπεροπτικῶς τὴν ὡραίαν της κεφαλήν.

»— Καὶ ὅμως οἱ ὑπουργοὶ τοῦ ἀδελφοῦ της εἶναι οἱ ἰσχυρότατοι τῆς Ὀκουενακάτης μετ' αὐτόν !

»— Τί πειράζει !

»— Καλῶς. Καὶ ἰδοὺ πῶς γυνή τις τῆς πατρίδος μου δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν χεῖρά της καὶ εἰς τὸν βασιλέα.

»— Ἐννοῶ, προσέθηκεν ἡ ἡγεμονίς, ἀρνεῖται... ὅταν δὲν ἀγαπᾷ.

»Καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν θεωροῦσα πάλιν τὰ ἄνθη της.

»Εἴχομεν μείνει βωβοὶ καὶ οἱ τρεῖς, οὐδεὶς δ' ἐξ ἡμῶν ἤξευρέ τι νὰ εἴπῃ ὅτε εἰσεπήδησε τρίτος τις, οὗτινος προηγεῖτο κρότός τις μέγιστος καὶ κραυγαὶ πεφοβισμένων γυναικῶν.

Ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας*, βλέπουσα αὐτὸν εἰσερχόμενον καὶ πηδῶντα ἐπ' ἐμὲ ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης· ἀλλ' ἀνέλαβεν ἀμέσως τὸ θάρρος της, βλέπουσα αὐτὸν θωπεύοντά με μυριοτρόπως καὶ λείχοντα φαιδρῶς τὴν γενειάδα μου.

»Δυστυχὲς *Φοῖβε* ! Εἶχον χωρισθῆ ἀπ' αὐτοῦ πρὶν φυλακισθῶ, καὶ ἐφοβούμην μὴ οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι τὸν εἶχον μαγειρεύσει μετ' ἐμβάμματος κατὰ τὸν κινεζικὸν τρόπον. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν τὸν εἶχον συλλογισθῆ, καὶ ὁ *Φοῖβος* ἐπωφελούμενος στιγμήν τινα καθ' ἣν δὲν εἶχον ἐστραμμένην εἰς αὐτὸν τὴν προσοχήν, εἶχε χειραφετηθῆ διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀνεύρεσίν μου εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἡγεμονίδος.

»— Λαμβάνω τὴν τιμήν, εἶπεν ὁ τελετάρχου χρέη ἐκτελῶν Labsolu, νὰ συστήσω εἰς τὴν ἀξιολάτρευτον ἡγεμονίδα μου οἰκιακόν τι ζῶον τῶν μερῶν μας καὶ φίλον τοῦ ἀνθρώπου... quand il ne le mange pas. Λαοί τινες καλοῦσιν αὐτὸν chien, ἄλλοι dog, ἢ hund, ἢ perro, ἢ **κῦνα**, ἔχει ἐν ἑνὶ λόγῳ διάφορα ὀνόματα, εἰς ἃ ἀποκρίνεται δι' ἁπλοῦ *γάου, γάου*, ποικιλοτρόπως ἐκφερομένου πρὸς ἔκφρασιν πάσης του ἰδέας καὶ ἀνάγκης. Δύνασθε ἀφόβως νὰ τὸν θωπεύετε· il est plus respectueux τῶν ἐρυθροπρασίνων πτηνῶν σας, ἅτινα πειρῶνται πάντοτε νὰ δάκνωσι τοὺς δακτύλους μου φωνάζοντα tucrà μόλις μὲ βλέπωσιν.

»Μοὶ φαίνεται ὅτι σᾶς εἶπον ἤδη ὅτι tucrà εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ὀκουενακάτης σημαίνει *βλάξ*.

»Ἡ ἡγεμονὶς ὅμως δὲν ἐτόλμα εἰσέτι νὰ τείνῃ ἐλευθέρως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν *Φοῖβον*.

»— Εἶναι, εἶπον ἐγώ, ὁ μόνος φίλος ὁ μείνας εἰς τὸν Caila Lapi, πρὶν γνωρίσῃ τὸν Labsolu καὶ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ προστατευθῇ ὑπὸ τῆς ὡραίας *Δρόσου τῆς Πρωΐας*. Ἐδῶ, *Φοῖβε* ! σηκώθητι, καὶ χαιρέτισε τὴν κυρίαν !

»Ὁ *Φοῖβος* ὑπήκουσεν εὐθύς, ἡ δὲ ἡγεμονίς, ἐνθαρρυνθεῖσα, ἐθώπευεν αὐτὸν καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ λείχῃ τὴν χεῖράν της. Ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ τύχη τοῦ *Φοίβου* ἐξησφαλίσθη. Πᾶς τις ἔκτοτε ἐθώπευεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐσέβετο· καί, ἂν δὲν τὸν ἔτρεφον διὰ ζαχαρωτῶν, τοῦτο προήρχετο ἐκ τούτου, ὅτι ἡ χώρα δὲν παρῆγεν οὐδ' ἐγνώριζε τὰ τοιαῦτα.

»Καὶ ἐπειδὴ περὶ τροφῆς ὁ λόγος, νομίζω ὅτι ὁ κατεργάρης εἶχε τὴν προτεραίαν πωλήσει τὴν εὐρωπαϊκὴν συνείδησίν του ἀντὶ τῶν ἐθίμων τῆς νήσου. Μοὶ ἐφαίνετο χορτασμένος καὶ νωχελὴς ὡς καλόγηρος, καὶ βεβαίως τοῦτο δὲν προήρχετο ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ κόκκου ἢ ἐκ τῶν φυτικῶν τροφῶν τῆς νήσου. Δὲν ἠδυνήθην ὅμως νὰ ἐξάξω τίποτε ἐκ τοῦ στόματός του· τὸ ρύγχος του ἦτο καθαρὸν καὶ τὸ φοβερὸν μυστήριον, ἂν ὑπῆρχε τοιοῦτο, κατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν τάφον.

»Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀπεχαιρέτισα τὴν ἡγεμονίδα καὶ ἀπῆλθον μετὰ τοῦ Μέντορός μου. Ἤρχισα ἀμέσως ἐκμανθάνων τὴν γλῶσ-

σαν, ὁ δὲ ἄνευ διπλώματος διδάσκαλος τῆς ὁκουενακατικῆς μοὶ ἔδωκεν εὐθὺς πρὸς ἐκμάθησιν κατάλογόν τινα λέξεων ἀναγκαίων εἰς τὰ χρειωδέστερα τῆς ζωῆς. Ἡ ἀνάγκη τῆς συνεννοήσεως ἐνισχύετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀρέσκειν... εἰς ποῖον! τὸ ἐννοήσατε ἤδη· εἰς ἐκείνην, εἰς τὴν ὡραίαν, εἰς τὴν θείαν *Δρόσον τῆς Πρωΐας*.

»— Pas de bêtises, mon garçon, μοὶ εἶπεν ὁ Labsolu ζητῶν ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ χελιδονούρου του ρινόμακτρον, ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν μὴ ὑπάρχον πλέον. Ἐδῶ ἀπαιτεῖται φρόνησις. Ὁ πρωθυπουργὸς Τουρουροῦ (ὅπερ ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς νήσου σημαίνει ὁ *ἔχων μεγάλα ὦτα*) θέλει νὰ νυμφευθῇ τὴν ἡγεμονίδα, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ σᾶς φονεύσῃ ἂν ἀνακαλύψῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά σας. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν ν' ἀποκτήσητε τὴν ἀγάπην τοῦ βασιλέως καὶ νὰ καταστῆτε ἀναγκαῖος αὐτῷ par quelque art d'agrément. Voyons, que savez vous faire;

»— Ἐγώ;... τί νὰ σᾶς εἴπω;... γνωρίζω τὴν γεωμετρίαν, τὴν ἄλγεβραν, τὴν ἐξαγωγὴν τῶν ριζῶν.

»— Comment; ... des racines? ... Seriez-vous horticulteur;

»— Ὄχι, ὁμιλῶ περὶ τετραγωνικῶν καὶ κυβικῶν ριζῶν.

»— Ah, ah, je vois... ou bluttôt je ne vois pas εἰς τί δύνανται ταῦτα νὰ σᾶς χρησιμεύσωσι. Τί ἄλλο;

»— Ἔκαμα τὰς κλασικὰς σπουδάς μου εἰς τὸ γυμνάσιον· ἐμελέτησα τὸν Κορνήλιον Νέπωτα· συνέθετον ἄλλοτε καὶ δίστιχα λατινικά, θὰ ἠδυνάμην δὲ τοῦτο καὶ τώρα ἂν εἶχον λεξικόν τι διὰ τὰς μακρὰς καὶ τὰς βραχείας.

»—Καλά, ἀλλ' οἱ ἐνταῦθα βιβλιοπῶλαι δὲν ἔχουσι τοιαῦτα, εἶπεν ὁ Labsolu μετ' ἀστεϊσμοῦ. Ἂν ἐγνωρίζετε χορόν... Ἐγὼ ἐγήρασα ἤδη καὶ θὰ ἠδύνασθε νὰ μὲ ἀντικαταστήσητε· τί λέγετε;

»— Σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ μάθω οὔτε *συρτόν*.

»— Diable... Ἀλλὰ δὲν πειράζει ... on finira par trouver quelque chose!

»Ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας εἰργαζόμην διαρκῶς. Διηρχόμην τὰς ἡμέρας πλησίον τοῦ Labsolu, ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, malgré les blagues, καὶ ἐγονυπέτουν καθημερινῶς πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ μονάρχου Οὐρουτουκτοῦ.

»Ἡ αὐλὴ ἐξήρχετο σχεδὸν καθ' ἡμέραν πρὸς θήραν ἢ πρὸς ἀλιείαν. Ἐγὼ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ συμμετέχω τῆς τελευταίας ταύτης διασκεδάσεως, καὶ ἐδίδαξα τοὺς νησιώτας τὴν χρῆσιν τοῦ δικτύου, ἣν ἠγνόουν, μεταχειριζόμενοι ὡς τότε τὸ ἄγκιστρον.

»— Voilà qui est bien; ἔλεγε θαυμάζων ὁ Labsolu. Ἐξακολουθεῖτε νὰ πολιτεύηται τοὺς ἀγρίους τούτους, γίνετε ἀναγκαῖος, καὶ nous sommes à cheval. Ἂν εἶχον μαζύ μου les ingrédiens de ma fameuse pommade, ὅτε ἡ μοῖρα μ' ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῶν ἀνθρωποφάγων τούτων, τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ Ὁκουενακάτη θὰ ἦτο μεταβεβλημένη εἰς μικροὺς Παρισίους, et moi j'en serais le maire, ou mieux encore!

»— Παρηγορήθητε! Ὑπῆρξατε σύζυγος τῆς βασιλομήτορος...

»— Ἄ! ναί, mari de la main gauche! Ἡ χαρίεσσα *Νεφέλη τῆς Δύσεως* ἦτο ἡ πλέον ἰδιότροπος γυνὴ τοῦ κόσμου· fantasque volontaire, jalouse... oh! mais jalouse comme un négresse. Φαντάσθητε ὅτι ἡμέραν τινὰ ἤθελε νὰ μοὶ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν ὀνύχων διὰ νὰ μὴ βλέπω τὸ κάλλος τῶν κυριῶν τῆς Αὐλῆς της. Car, il parait que je m'étais oublie à en regurder nne trois minutes de trop.

»— Καὶ ἐκείνη;...

»— Ah! la pauvre femme, c'est qu'elle avait des yeux elle aussi, ἀπήντησεν αὐταρέσκως ὁ Labsolu.

»Νύκτα τινά, ἐνῷ κατὰ τὴν συνήθειάν μου ἐκαθήμην ρεμβάζων ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς θύρας τῆς ἡγεμονίδος, χείρ τις ἐστηρίχθη ἡσύχως ἐπὶ τῶν ὤμων μου, καὶ ἠσθάνθην ὡσεὶ φλόγα διαρρέουσαν τὸ αἷμά μου. Ἦτο ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας*. Πῶς εἶχε μάθει τὰς νυκτερινάς μου ἐπισκέψεις; μήπως καὶ αὐτή, μὴ δυναμένη νὰ κοιμᾶται, ἤρχετο νὰ ρεμβάσῃ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης;

»Ἡ ἡγεμονὶς ἐσίγα, ἀλλ' οἱ κυανοῖ καὶ βαθεῖς ὡς ἡ θάλασσα ὀφθαλμοί της ὡμίλουν οὐρανίαν τινὰ γλῶσσαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐδραξάμην τῆς χειρός της μεταξὺ τῶν ἐμῶν, καὶ τὴν ἔφερον πρὸς τὰ χείλη μου. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον, ἀλλὰ ὑπῆρξε μακρόν... Τί εἶπεν ἡ χεὶρ ἐκείνη εἰς τὰ χείλη μου; τί τὰ χείλη εἰς τὴν χεῖρα;...

»Ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* δὲν ἐγνώριζε τὴν σοφὴν τέχνην δι' ἧς Εὐρωπαία τις, καίπερ ἀγαπῶσα, λεπτύνει καὶ αὐξάνει μέχρι τετάρτης δυνάμεως τὸ πάθος τοῦ ἐραστοῦ της. Μὲ ἠγάπα, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κρύψῃ· οἱ ὀφθαλμοί της μοὶ ἐξέφρασαν τὸν ἔρωτα τῆς καρδίας της καὶ τὰ χείλη της τὸν ἐσφράγισαν διὰ τῶν λέξεων ἐκείνων, αἵτινες εἰς οἱανδήποτε γλῶσσαν τῆς ὑφηλίου εἶναι τόσον γλυκεῖαι.

»Ἠξεύρετε πῶς λέγεται *σ' ἀγαπῶ* ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς Ὁκουενακάτης; — O cuen sini. Ὁκουενακάτη σημαίνει *ἐρασμια νῆσος*. Ἡ φράσις αὕτη ὡραιοτάτη ἐν πάσῃ γλώσσῃ διὰ τὸ ἐκφραζόμενον μᾶλλον ἢ διὰ τὴν ἠχώ της, εἶναι γλυκυτάτη ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς Ὁκουενακάτης. Δύναμαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω ex protesso, ἐπειδὴ ἔμαθα νὰ τὴν προφέρω ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις. Ὁ Ἄγγλος λέγει: I love you, ὁ Πολωνὸς cocham ce, ὁ Οὔγγρος szeretlet, ὁ Ἄραψ bahebec, ὁ Ἱσπανὸς yo te quiero, ὁ Γάλλος je t'aime, ὁ Ἕλλην *σ' ἀγαπῶ*. Ἀλλ' ἐγώ, ὁ γέρων πλοίαρχος Δοδερό, θὰ προτιμήσω παντοτε τὸ γλυκύτατον ἐκεῖνο «O cuen sini», ὅπερ μοὶ ἐψιθύρισεν ἡ ὡραία *Δρόσος τῆς πρωΐας*, ὅτε μὲ ἀπεχαιρέτιζε θέτουσά μοι ἠδέως τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ στῆθος καὶ τοὺς βραχίονας περὶ τὸν λαιμόν.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

Φ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμέναι.

[Συνέχεια]

Εἰς τὴν Κοῦβαν οἱ δοῦλοι εἶναι ὑπηρέται προσκεκολλημμένοι εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, καὶ αἱ κατὰ καιροὺς στάσεις ἐν τῷ μαργαρίτῃ τούτῳ τῶν ἱσπανικῶν κτήσεων, δὲν ἐγείρονται κατὰ τῶν κυρίων των, ἀλλὰ κατὰ τῶν κατακτητῶν των, οἵτινες τοὺς καταθλίβουσι διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων φόρων καὶ καταστρέφουσι καὶ κυρίους καὶ δούλους.

Ὁ μαρκήσιος ἔζη ἐκεῖ, ὡς ἐν μέσῳ οἰκογενείας, ἧς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς εὐδαίμων καὶ ἀμέριμνος, μεταξὺ τοῦ διακαοῦς ἔρωτος τῆς Μερσεδὲς καὶ τῶν χαρίτων τῆς Μαρίας, χαρίτων, αἵτινες ηὔξανον καθόσον ἐμεγάλωνε καὶ καθίσταντο ὀσημέραι καταφανέστεραι.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῇ νάρκῃ τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης, ἥτις τὸν περιέβαλεν ὡς ὁ καυστικὸς τῆς νήσου ἥλιος, ἐλησμόνησε πάσας τὰς θλίψεις του, ὅπως ἐλησμόνησεν ἤδη τὴν Γαλλίαν τοὺς Ροζενδὰλ καὶ τὴν Ματθίλδην.

Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἠναγκάσθη νὰ προσφύγῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν μέγαν τῆς Ἀβάνας τραπεζίτην.

Καὶ βαθμηδόν, διὰ σατανικῆς ἐπιτηδειότητος, ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀγαθότης τοῦ Μορὲλ τὸν κατέκτησε καὶ κατέστη ἔμπιστος αὐτοῦ καὶ φίλος.

Ἔσφαλλε· καὶ ἐκτὸς τούτου, παραδεδομένος εἰς τὴν νάρκην του, δὲν ἔσπευσεν ἀμέσως, νὰ ἀσφαλίσῃ ἐκείνην, ἣν ἠγάπα δι' ἔρωτος μοναδικοῦ καὶ ἀπολύτου.

Ἀλλὰ δὲν προέβλεπε τὸ τέλος τῆς εὐτυχίας του.

Ἐν τούτοις τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀβάναν, ὅπως τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν ὁλέθριον φίλον του.

Εἰς τὴν σκιάδα τῶν ἰνδοκαλάμων, ἡ κοιμωμένη νεᾶνις ἤνοιξε τοὺς μεγάλους βαθυκυανους ὀφθαλμούς της προσηλώσασα αὐτοὺς ἐπὶ τῆς μητρός της.

Ἐλαφρὸς θόρυβος ἵππων ἢ ἡμιόνων, θόρυβος τροχῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἠκούσθη τότε.

Ἦτο ἅμαξα ἐζευγμένη εἰς ζεῦγος ἵππων ἐχόντων τὰς κνήμας νευρώδεις καὶ τὴν χαίτην κυματώδη, καλπαζόντων δὲ ὡς ἵπποι τῶν ἱπποδρομίων.

Ἦτο εἶδος *Βικτωρίας* μὲ πολὺ ὑψηλοὺς τροχούς.

Φθάσασα εἰς τὸ ὕψος τῆς σκιάδος τῶν ἰνδοκαλάμων, ἡ ἅμαξα ἔστη, καὶ κατελθόντος τοῦ μαρκησίου, οἱ ἵπποι διηυθύνθησαν εἰς τοὺς σταύλους τοὺς κεκαλυμμένους ὑπὸ πυκνοῦ φυλλώματος.

Ὁ μαρκήσιος Φρειδερῖκος δ' Αρτὰν ἦτο

ὡς καὶ ἐν τῇ νεότητί του, πάντοτε κομψὸς καὶ εὐγενής. Ὀλίγον εἶχε μεταβληθῆ.

Ἦτο πάντοτε ὁ μέγας ἄρχων, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ παρισινὸς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἱσπανός, ἀμέριμνος καὶ γενναῖος, τρυφερὸς καὶ ἀγαθὸς ἅμα, ἀλλὰ καὶ ἀσθενὴς καὶ εὐένδοτος.

Ὁ χαρακτήρ του ἦτο εὔκαμπτος, ὅπως καὶ τὸ βάδισμα αὐτοῦ.

Τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα ἔκλινεν ὀλίγον ὡς ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος στάχυς.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκιάδα, ὅπου εὑρίσκοντο αἱ δύο γυναῖκες, ἐρρίφθη ἢ μᾶλλον ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπου ἡ Μαρία ἀνεπαύετο πρὸ μικροῦ καὶ διὰ νεύματος τὴν ἐκάλεσε.

Ἅμα τοῦ θορύβου τῆς ἁμάξης ἀκουσθέντος, ἡ νεᾶνις εἶχεν ἐγερθῆ, καὶ ἀνελθοῦσα τὰς βαθμίδας κλίμακος ἀγούσης εἰς ἐξώστην, ἔβλεπεν ἐκεῖθεν τὸν πατέρα της ἐπανερχόμενον, ἐξ ὅσῳ τὸ δυνατὸν μακρυτέρας ἀποστάσεως.

Ἅμα ἦλθεν, ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονάς του· ἐκεῖνος τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ στῆθός του, ἔπειτα, ἀπομακρύνας αὐτὴν ἡσύχως, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν τὴν παρετήρει.

— Πόσον εἶσαι ὡραία! ἐψιθύρισεν, εἶσαι ἀριστοτέχνημα τῆς δημιουργίας!

Καὶ ἦτο ἀληθές.

Ἀδύνατον νὰ φανταστῇ τις διαπεραστικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τοῦ βλέμματος τοῦ ἐκπεμπομένου ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἀμυγδαλωτῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τῶν βαθυκυάνων ὡς ὁ σάπφειρος καὶ σκιαζομένων ὑπὸ πυκνῶν βλεφαρίδων, μελανῶν ὡς ὁ γαγάτης.

Οὐδέποτε γυνὴ θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἀσφαλέστερον διὰ τοῦ βλέμματος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ Μαρία ἦτο ὑψηλὴ καὶ κατάλευκος.

Τὸ ἀνάστημά της, τὸ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὄφεως ἔχον, εἶχε τοσαύτην ἐλκυστικὴν δύναμιν. ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι προσηλοῦτο ἀναποσπάστως εἰς τοὺς παρατηροῦντας αὐτήν.

— Ὦ! ναί, εἶσαι ὡραία, Μαρία μου, ἐψιθύρισε, καὶ αὔριον θὰ ἦσαι καὶ πλουσία.

Ἡ μήτηρ ἐφαίνετο ἀναμένουσα τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην.

Δι' ἑνὸς ἅλματος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἠσπάζετο εὐγνωμόνως τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ.

— Ἀ! πόσον θὰ σ' ἀγαπῶμεν! ἀνέκραξεν.

— Τὸ ἐλπίζω, ὡραῖαί μου, εἶπεν ἐκεῖνος διὰ χαρίεντος μειδιάματος, τὸ πιστεύω!

— Διηγήθητι εἰς ἡμᾶς τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου, εἶπεν ἡ Μερσεδὲς γονατιστὴ πάντοτε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἐραστοῦ της, ἢ μᾶλλον τοῦ κυρίου της, διότι παρὰ τῇ φυλῇ ταύτῃ τὰ ἴχνη τῆς δουλείας μένουσιν ἀνεξίτηλα.

— Εἶδον τὸν κάλλιστον αὐτὸν Μορέλ.

— Διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃς τί;

— Ἀγνοῶ καθ' ὁλοκληρίαν τὰς τοιούτου εἴδους ὑποθέσεις, ἐνῷ αὐτὸς εἶναι κάτοχος σὺν τῇ ἀκροτάτῃ λεπτότητι, καὶ ἄκρας ἐμπειρίας.

— Λοιπόν;

— Δὲν ἐγκρίνει ποσῶς τὴν σύνταξιν διαθήκης.

— Ἀ!

— Ὄχι, πρὸς τὸ συμφέρον σας, προσφιλεῖς μου.

Ἡ Μερσεδὲς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

Ἐκείνη ἐδυσπίστει· δι' αὐτὴν ὁ Μορέλ ἦτο ἐχθρός.

Τὸ ἐμάντευε διὰ τοῦ ἐνστίκτου ἐκείνου τῶν ἀγρίων, καὶ δυστυχῶς δὲν ἠπατᾶτο.

Ὁ ψυχῇ καὶ σώματι ἀφωσιωμένος οὗτος εἰς τοὺς Ροζενδάλ, ὁ προστατευόμενος καὶ ὁ φίλος τῆς Ματθίλδης δ' Ἀρτάν, δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ἦναι ἐχθρὸς καὶ νὰ προξενήσῃ θλίψεις εἰς τὴν ἐρωμένην καὶ τὴν θυγατέρα, αἵτινες ἠπείλουν τὰ συμφέροντα τῆς Μαρκησίας.

— Ἡ διαθήκη αὕτη δυνατὸν νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας μου, διότι δυστυχῶς ἔχω ἐκεῖ πέραν τοιαύτην!

— Τότε!

— Ἔσο ἥσυχος, θὰ ἔλθῃ αὔριον ὁ συμβολαιογράφος καὶ διὰ πράξεως ὅλως ἐγκύρου, τὸ κτῆμα τῶν Καρδένας, ὁ φοῖνιξ οὗτος τῆς Κούβας, θὰ σᾶς ἀνήκει, θὰ σᾶς τὸν πωλήσω.

— Καὶ πῶς θὰ τὸν πληρώσωμεν; ἠρώτησεν ἡ Μερσεδές, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ μαρκήσιος διὰ κινήματος πλήρους ἔρωτος τὴν ἤγειρε καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς:

— Σύ, Μερσεδές, ἐπλήρωσες τὴν μερίδα σου.

— Καὶ ἐγώ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας.

Ὁ μαρκήσιος περιέβαλεν ἀμφοτέρας διὰ τῶν βραχιόνων του καὶ προσέθεσε:

— Καί σύ, Μαρία, προσφιλής μου κόρη, θὰ μὲ πληρώσῃς δι' ἑνὸς φιλήματος.

Ἐκείνη προσήλωσε τὰ χείλη της ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πατρός της, ὅστις, ὑπὸ τὴν φιλόστοργον ἐκείνην περίπτυξιν, ἐψιθύρισεν:

— Ἐξωφλήθην! Εἶσθε οἱ ἄγγελοί μου. Σεῖς μ' ἐκάματε ν' ἀγαπήσω τὴν ζωήν.

Αἴφνης ἰσχυρὰ φωνὴ βαθυφώνου διέκοψε τὰς διαχύσεις των.

— Γλυκεῖα οἰκογενειακὴ εἰκών, πῶς θέλγεις τοὺς ὀφθαλμούς μου!

Ἡ ὑπανοιχθεῖσα θύρα ἐφαίνετο στενή, ὅπως διέλθῃ δι' αὐτῆς τὸ ἄτομον τὸ προφέρον τὰς λέξεις ταύτας.

Καὶ ὑπὸ πλατὺ καὶ κυματούμενον ἔνδυμα ἐφάνη προγάστωρ μοναχός, φέρων ἐπὶ τῆς στρογγύλης κεφαλῆς του τὸν πῖλον, ὃν ἀπηθανάτισεν ὁ δὸν Βασίλειος.

— Χαῖρε, δὸν Ἰωσία, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ δὸν Ἰωσίας ἦτο ὁ ἐφημέριος τῆς φυτείας, ὅστις κατῴκει μεγάλην οἰκίαν μεμονωμένην, ἀλλ' ἔτρωγε τακτικῶς παρὰ τῷ μαρκησίῳ, διότι ἡ συνείδησίς του, φιλοσοφικῶς συνεβιβάζετο μὲ τὴν ἀμφίβολον θέσιν τῆς οἰκογενείας τοῦ πυργοδεσπότου.

Ἡ καθολικὴ Ἱσπανία ἀποστέλλει φορτία μοναχῶν προωρισμένων νὰ διδάξωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἡ Ἀγγλία τάγματα ἡμιαποστόλων καὶ ἡμιεμπόρων, ἅτινα ὑπὸ τὸ προστατευτικὸν πῦρ τῶν θωρηκτῶν προβαίνουσι κρατοῦντες εἰς τὴν μίαν τῶν χειρῶν δείγματα βαμβακερῶν ὑφασμάτων καὶ τὴν Βίβλον εἰς τὴν ἑτέραν.

Ἀλλ' ἐν Κούβᾳ δὲν λαμβάνουσιν ἀφορμὰς νὰ παραπονεθῶσιν οἱ κριταὶ οὗτοι τῆς Γρενάδας καὶ τῆς Σεβίλης καὶ σκανδαλιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπιγείου ἐκείνου παραδείσου τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἀνθέων, δείκνυνται λίαν ἐπιεικεῖς.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς τὸ τέλος της καὶ ἤδη ὄχι σκότος, ἀλλὰ σκιά τις κατήρχετο καὶ καθίστα ἀτμώδη τὰ πέριξ ἀντικείμενα ὡς καὶ τὰς προτομὰς τῶν δένδρων.

Κώδων τις ἀντήχησεν ἐκ τοῦ μέρους τῆς οἰκίας.

— Ἰδοὺ εὐχάριστος ἦχος, εἶπεν ὁ μοναχὸς στρέφων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο μετὰ προδήλου εὐχαριστήσεως.

— Δειπνήσατε ἄνευ ἐμοῦ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβεν· ἔπια ὀλίγον ξερὲς εἰς τοῦ τραπεζίτου καὶ θὰ κοιμηθῶ ἐδῶ· πηγαίνετε.

Καὶ πράγματι, οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείοντο.

— Τί καλὰ ποῦ εἶναι ἐδῶ, ἐψιθύρισε, στηρίζων τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῷ ἡ Μαρία, κλίνουσα ἐπ' αὐτοῦ, ἠσπάζετο τὸ μέτωπον καὶ τὴν κόμην του.

Ἐκεῖνος ἐψιθύρισε πάλιν:

— Πηγαίνετε.

Ἐκοιμᾶτο.

Ὁ δὸν Ἰωσίας ἐξέφρασε τὴν ἔκπληξίν του, διαστέλλων τοὺς στρογγυλοὺς ὀφθαλμούς του ὡς φουσκωμένος βάτραχος ἐπὶ νυμφαίας καὶ στρεφόμενος πρὸς τὰς γυναῖκας:

— Ἂς ὑπακούσωμεν, εἶπεν· ὁ κοιμώμενος δειπνᾷ.

Ἡ Μερσεδὲς καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἠκολούθησαν τὸν μοναχὸν καὶ ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἤκουέ τις τὸν θόρυβον τῶν βημάτων των καὶ τὸν θροῦν τῶν μεταξίνων αὐτῶν φορεμάτων συρομένων ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἔπειτα σιγὴ τοσοῦτον βαθεῖα ἐπῆλθεν, ὥστε θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀκούῃ τὸ πτερύγισμα τῶν κολυβρίων, τῶν ἐμψύχων αὐτῶν ἀνθέων, τῶν ἐλαφρῶν ὡς αἱ χρυσαλίδες, ἢ τὴν διάβασιν ὄφεως ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν χόρτων.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΤΟΝΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπὶ μετριωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Ὦ! κύριε, ἀνταπήντησεν ὁ κατάσκοπος μετριοφρόνως· τὸ ὑποθέτω αὐτό, διότι ἡ κυρία Δελὼρμ καὶ ἡ κόρη της ἔζησαν ἓν ἔτος εἰς τὸ βοσλεβάρτον Ἄουσμαν, χωρὶς νὰ ἴδουν καθόλου τὸν γέροντα κύριον.

— Ἄ!

— Μόλις ἀπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν πηγαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γυναικῶν αὐτῶν.

— Χωρὶς ἄλλο, κύριε Γαβιρών, ἔχεις δίκαιον. Ἠξεύρεις ποῦ μένει ὁ κύριος αὐτός;

— Ὄχι, κύριε ὑποκόμη, ἀλλ' ἐὰν θέλετε νὰ τὸ μάθετε, αὔριον ἢ μεθαύριον τὸ πολὺ θὰ τὸ ἠξεύρετε.

Ἐπὶ μικρὸν ὁ κ. Σανζὰκ ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη, δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ μάθω ποῦ κάθηται αὐτὸς ὁ κύριος.

— Τότε δὲν φροντίζω πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Ποίας νέας διαταγὰς ἔχει νὰ μοὶ δώσῃ ὁ κύριος ὑποκόμης;

— Οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀγαπητὲ κύριε Γαβιρών. Ἐὰν μετ' ὀλίγας ἡμέρας σὲ χρειασθῶ, θὰ σοὶ γράψω.

— Εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου ὑποκόμητος, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ κατάσκοπος, ὅστις χαιρετίσας εὐσεβάστως ἀπεχώρησεν.

Ὁ Γαβιρών, ἀνερχόμενος τὰ βουλεβάρτα μὲ τὴν ῥάβδον του ὑπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων αὐτοῦ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

—Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν ἐννοῶ τίποτε. Ἀπὸ δεκαπέντε μηνῶν ζητοῦμεν ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται κόμης Δελασέρ, καὶ ὅταν τέλος ἔχω τίποτε σπουδαῖον, κράκ, δὲν ζητοῦμεν πλέον τὸν κύριον κόμητα. Σύμπτωσις τὸ ἕν, σύμπτωσις τὸ ἄλλο, πιθανόν· ἀλλά... πολὺ νόστιμον αὐτό. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται καθαρόν, εἶναι ὅτι ὁ κύριος ὑποκόμης δὲν ἔχει εἰς ἐμὲ πολὺ μεγάλην ἐμπιστοσύνην καὶ δὲν θέλει νὰ μάθῃ περισσότερα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος, ὅταν δυσπιστῇ κανεὶς εἰς ἕνα ἄνθρωπον, τότε δὲν τὸν μεταχειρίζεται διὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Τί σκευωρεῖ ἐπὶ τέλους;

Καὶ ἀφοῦ ἐκίνησε πολλάκις τὴν κεφαλήν, ἐπανέλαβε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε ὑποκόμη, ὅτι θέλετε νὰ ἐπωφεληθῆτε πολὺ ἀπὸ τὴν ταραχήν μου. Εἶναι δουλειὰ ἰδική σας, κάμετε ὅ,τι θέλετε, ἐγὼ πλύνω τὰς χεῖράς μου.

Ἀφοῦ δὲ διήνυσε περὶ τὰ εἴκοσι βήματα, ἔχων κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι περίεργος, πολὺ περίεργος, καὶ αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀπὸ τὰς πολλὰς τὰς ὁποίας παρουσιάζει. Ὁ κύριος ὑποκόμης μοῦ εἶπεν ὅτι διὰ τὴν ὥραν δὲν μὲ χρειάζεται. Πολὺ καλά, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχω ὀλίγας ὥρας, τὰς ὁποίας ἠμπορῶ νὰ διαθέσω, εἰμπορῶ νὰ ἐργασθῶ ὀλίγον καὶ διὰ λογαριασμόν μου. Μὲ ἐνδιαφέρουν, ἐννοεῖται, ἡ κυρία Δελὼρμ καὶ ἡ θυγάτηρ της, ὑπάρχει ἐδῶ μυστήριον. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί εἶναι πράγματι αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ θὰ τὸ μάθω. Καὶ ὁ γέρων κύριος, ὁ ὁποῖος εἶναι, ὡς φαίνεται, ὁ σύζυγος τῆς γυναικὸς αὐτῆς! Ἄ! ἄ! δὲν σᾶς τὸ εἶπα αὐτό, κύριε ὑποκόμη, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς πειραξω. Δὲν ἠπατήθην ὅταν μοὶ εἶπε: «Δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ μάθω ποῦ κάθεται αὐτὸς ὁ κύριος». Θὰ προμηθευθῇ τὴν διεύθυνσιν αὐτήν, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ ἐμέ· αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ ἐνόησα πολὺ καλά. Διάβολε! δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον μὲ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωκα. Ἐξ ἁπαντος δὲν εἶναι κακόβουλος ὁ κύριος ὑποκόμης, ἂν καὶ νομίζει ὅτι εἶναι πολὺ ἱκανός. Ἐὰν μὲ ἐξέλαβεν ὡς βλάκα, θὰ ἦναι πολὺ ἀφελής. Ἔλα δά, δὲν ζητεῖ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπον μὲ τόσην μανίαν καὶ τόσον καιρὸν διὰ νὰ παύσῃ ὕστερα ἔξαφνα ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν εὕρῃ! Ὄχι, ὄχι, νὰ ἔχωμε καὶ τὸν νοῦν μας! Ὁ κύριος ὑποκόμης μ' ἐπῆρε διὰ κανένα ἄλλον. Ὑποπτεύεται, ὡς ἐγώ, καὶ ἴσως μάλιστα εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Χρυσαυγὴ Δελὼρμ δὲν εἶναι ἄλλη παρὰ ἡ δεσποινὶς Δελασὲρ καὶ ὅτι ὁ γέρων κύριος εἶναι αὐτὸς ὁ κόμης. Ἀλλὰ διὰ ποῖον διάβολον ἠθέλησε νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τὰς ὑποψίας μου; ἄλλο μυστήριον αὐτό.

»Ἀλλὰ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου ὅμως, κύριε ὑποκόμη, θὰ ἰδῶ τί πρέπει νὰ κάμω δι' ὅλ' αὐτά, διὰ νὰ ἔχω καθαρὰν τὴν συνείδησιν».

Ὁ Γαβιρὼν φθὰς πρὸ τῆς ὁδοῦ Μαγδαληνῆς ἔστη καὶ ἐσκέφθη τί ἔμελλε νὰ πράξῃ.

— Ἄς κυττάξωμεν νὰ μαθωμεν ἀπὸ σήμερον ποῦ κατοικεῖ αὐτὸς ὁ ὀνομαζόμενος κύριος Δελὼρμ, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἀνάψας σιγάρον διηυθύνθη πρὸς τὰ ἄνω τοῦ βουλεβάρτου Ἄουσμαν.

ΚΑ'

Κύριος καὶ θεράπων.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ καταστήματος Σερπέν, ὁ ὑποκόμης διετέλεσεν ἐπὶ πολὺ σύννους καὶ μόνον μειδίαμα συνέστελλεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παραδόξως τὰ χείλη αὐτοῦ καὶ ζοφερὰν τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐξέπεμπε λάμψιν.

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ἦτο δι' αὐτὸν δυνατή· ἡ κόρη ἐκείνη, ἣν ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν ὁ μαρκήσιος, ἦτο πράγματι ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Καὶ ἡ χαριτόβρυτος αὕτη νεᾶνις—διότι ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Χρυσαυγὴ ἦτο χαριτόβρυτος — ἡ διάνοια τῆς ὁποίας ἐνεψύχου τὸ βλέμμα, ἦτο ἡ ἀφελὴς ἐκείνη, ἡ ἠλίθιος, τὰς ἀπιστεύτους τῆς ὁποίας ἀφελείας τῷ διηγήθη ὁ Ἀδριανός.

Τὸ τοιοῦτο τὸν ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν.

Τί λοιπὸν θαυμάσιον φαινόμενον συνέβη εἰς αὐτήν;

Ἠπόρει διατί ὁ κόμης ἔζη μακρὰν αὐτῆς καὶ τῆς θυγατρός του, διατί τῇ ἔδωκε ψευδῆ μητέρα καὶ διατί ἐπίσης τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ Δελὼρμ;

Ἐπίστευεν ἆρά γε πράγματι ἡ Χρυσαυγὴ ὅτι ἡ κυρία Δελὼρμ ἦτο μήτηρ αὐτῆς;

Μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Δελὼρμ περιώδευσεν ὁ κόμης;

Μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔζησεν ἀποσυρθεὶς εἰς Κορδελιέρην;

Ἦτο ἆρά γε ἡ συμπεριφορὰ τοῦ κ. Δελασὲρ συμπεριφορὰ ἀνθρώπου, ὅστις ἔχει ἅπαν τὸ λογικὸν αὐτοῦ;

Βεβαίως ὄχι.

Ἀλλ' ὁ Σανζὰκ γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα τοῦ κόμητος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐννοεῖ τὸ ἐλατήριον τῆς πσραδόξου ταύτης διαγωγῆς.

Ὁ κ. Δελασὲρ δὲν ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ ἡ κόμησσα τὴν θυγατέρα της, καὶ πάντα μετεχειρίσθη τὰ μέσα, ὅπως ματαιώσῃ τὰς ἐρεύνας, εἰς ἃς αὕτη ἤθελε προβῆ.

Οὐδεμίαν ἄλλην ἐξήγησιν εὕρισκεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐξακολουθῶν νὰ σκέπτηται, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἶναι τὸ τελευταῖόν μου ὄργανον καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ διαφύγῃ. Αὐτὸ θὰ ἤρχετο μοιραίως, ἐὰν εὑρίσκετο ἀπέναντι τῆς Χρυσαυγῆς καὶ ἐπὶ στιγμὴν μόνον ἠδύνατο μετ' αὐτῆς νὰ ὁμιλήσῃ. Βεβαίως ἡ περιουσία τοῦ κόμητος Δελασὲρ εἶναι σχεδὸν ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἄλλοτε κτίστου, διότι ἀπὸ δεκαὲξ ἐτῶν θὰ ἔκαμε μεγάλας οἰκονομίας· ἀλλ' ἐὰν ὁ Ἀδριανὸς ἐγίνετο γαμβρός του, θὰ ἔχανον τὴν δύναμιν, ἣν ἔχω ἐπ' αὐτοῦ καὶ οὐδὲν πλέον θὰ ὠφελούμην. Ὄχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλω τοῦτο. Ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ θὰ γείνῃ μαρκησία Βερβεῖν, πρέπει νὰ γείνῃ· καὶ ἔπειτα ἐγὼ διεξήγαγον ὅλην τὴν ὑπόθεσιν· ἐπροχώρησα χάριν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσω. Λοιπὸν ἀφ' ἑνὸς ὀφείλω νὰ ἐπισπεύσω τὸ συνοικέσιον, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐμποδίσω τὸν μαρκήσιον νὰ ἐπανίδῃ τὴν Χρυσαυγήν.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποκόμης οὐδόλως ἀπεμακρυνε τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κ. Δελασὲρ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἐπαρουσιάζετο ἀλλόκοτος περίστασις εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὁποίας προθύμως κατεγίνετο.

Δὲν ἠδύνατο ἆρά γε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ πρὸς ὄφελός του;

Ἐποιήσατο ἔκκλησιν εἰς τὴν πάντοτε γόνιμον διὰ τὸ κακὸν φαντασίαν του, ἥτις ἐπληρώθη τότε ἀπὸ διαφόρους ἰδέας.

Αἴφνης ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ.

— Τί ὡραῖον μέρος ποῦ ἔχω νὰ παίζω! ἐψιθύρισεν.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀναζητήσῃ τὴν κόμησσαν. Ποῦ ὅμως ν' ἀναζητήσῃ αὐτήν; Τί ἆρά γε ἀπέγειναν ἀπὸ τοσούτου μακροῦ χρόνου;

— Ὄχι, ὑπέλαβε, κινῶν τὴν κεφαλήν, δὲν πρέπει τίποτε νὰ ἐπιχειρήσω ἄνευ αὐτῆς ...Καὶ ὅμως...

Παρεδόθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ, μετὰ μικρὸν δ' ἐγερθεὶς ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὑποκώφως, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ, πρέπει νὰ ἦμαι καθ' ὅλα ἕτοιμος.

Ὁ Λόρυ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Μ' ἐφωνάξατε ; εἶπε.

— Ναί, ἠμπορῶ νὰ βασισθῶ εἰς σέ ;

— Ὦ ! ἠμπορεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ θεράπων.

— Πρόκειται νὰ μάθω, ἐὰν δὲν ἐσκωρίασες, ἀφ' ὅτου εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὲ δοκιμάσετε.

— Αὐτὸ σκοπεύω νὰ κάμω.

— Τί χρεωστῶ νὰ κάμω ;

— Πρῶτον νὰ μοὶ ἀποδείξῃς τὴν ἐπιτηδειότητά σου, ὡς καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου.

Ὁ Λόρυ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Φαίνεται, ἀνταπήντησεν, ὅτι ὁ κύριός μου δὲν βασίζεται πολὺ εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά μου εἰς μερικὰ πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο βέβαια βλέπω συχνὰ νὰ ἔρχεται ἐδῶ ὁ Γαβιρών.

— Δὲν τὸν χρειάζομαι πλέον τὸν Γαβιρών. Αὐτὸν τὸν μετεχειρίσθην διὰ μικρὰ πράγματα, διὰ σὲ ἔχω τὰ σπουδαιότερα. Ἄκουσε τώρα.

— Σᾶς ἀκούω μὲ μεγάλην προσοχήν.

— Ἠξεύρεις ὅτι πολὺ καλὰ εἰμπορῶ νὰ κάμω χωρὶς θαλαμηπόλον.

— Καταλαμβάνω, ὁ κύριος ὑποκόμης μοῦ δίδει τὰ παπούτσια.

— Δὲν ἐνόησες διόλου. Θέλω νὰ σοῦ δώσω ἄλλην θέσιν.

— Ποίαν ;

— Ἐκείνην ποῦ εἶχες ἄλλοτε· θὰ γείνῃς πάλιν ἀμαξηλάτης.

— Ὁ κύριος ὑποκόμης θὰ ἀγοράσῃ πάλιν ἄμαξαν ;

— Μὰ ἄκουσε λοιπόν, ζῶον, ἐὰν θέλῃς νὰ ἐννοήσῃς.

— Ἔχει δίκαιον ὁ κύριός μου.

— Νὰ σὲ ὀνομάζω ζῶον ;

— Καὶ αὐτὸ εἶναι ὄνομα ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, κύριε, δὲν εἶμαι ἐπιδεκτικώτερος ἄλλου. Λοιπὸν θὰ γίνω πάλιν ἀμαξηλάτης.

— Σὲ προετοιμάζω διὰ νὰ παίξῃς πρόσωπον ἀρχαίου ἀμαξηλάτου μεγάλης οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ζῇ ἀπὸ τὰς οἰκονομίας του.

— Δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ παίξω αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

— Διατί ;

— Διότι ἀφοῦ δὲν ἔχω οἰκονομίας, δὲν θὰ ἔχω καὶ χρήματα, ὅπως λέγετε, διὰ νὰ ἐξοδεύω.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὑπομειδιῶν ὁ ὑποκόμης, θὰ ἔχῃς δι' ἔξοδά σου δέκα φράγκα κάθε ἡμέραν.

— Ὦ ! τότε θὰ ἔχετε πρότυπον ἀμαξηλάτου, ὁ ὁποῖος ζῇ, χωρὶς νὰ ἐργάζεται πλέον. Καὶ πῶς θὰ ἐξοδεύω τὰ χρήματά μου;

— Ὅπως κρίνῃς σὺ καλόν.

— Ὦ ! αὐτὸ διπλασιάζει τὴν ἀξίαν μου. Ἀλλ' ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ δοκιμασω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ προσοδεύχου ἀμαξηλάτου, καὶ περιμένω διὰ τοῦτο τὰς ὁδηγίας τοῦ κυρίου μου.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ σοῦ φανερώσω τὰ σχέδιά μου, τὰ ὁποῖα ἔχω κατὰ νοῦν· ἄλλως δὲ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀκόμη ἀποφασισμένα, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠξεύρω ἀκόμη τί θὰ κάμω. Ὥστε μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ φανερώσω ἀκόμη καμμίαν μου ἰδέαν. Μάθε μόνον ὅτι θὰ ἐργασθῇς σπουδαίως διὰ τὸ συμφέρον σου, θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου καὶ θ' ἀποκαταστήσῃς καὶ τὴν ἰδικήν μου, διότι διὰ μιᾶς ἠμποροῦμεν νὰ κερδήσωμεν ἓν ἢ δύο ἑκατομμύρια. Λοιπὸν περιμένω πρῶτον νὰ δείξῃς ἐπιτηδειότητα καὶ δεύτερον τόλμην καὶ θάρρος.

— Δὲν θὰ ριψοκινδυνεύσω ἆρά γε ;

Ὁ ὑποκόμης ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Διακινδυνεύει κανεὶς πάντοτε κάτι τι, ἀπεκρίθη, τὴν παθαίνουν ὅμως μόνον οἱ ἀδέξιοι, οἱ βλᾶκες καὶ οἱ δειλοί. Ἐὰν εἶχες φόβον, τότε ποῦ ἐδραπέτευσες ἀπὸ τὸ κάτεργον, ποῦ θὰ ἦσο ; Εἰς τὴν Καληδονίαν ἢ εἰς τὴν Καϋέννην.

— Κύριε, καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ τόλμην θὰ ἔχω· δὲν θὰ φοβηθῶ διόλου.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἐντὸς ὀλίγου, ἀφοῦ προγευματίσῃς, θὰ ἑτοιμάσῃς τὰ πράγματά σου καὶ θὰ ἀναχωρήσῃς· θὰ ἔχῃς μαζῆ σου καὶ δώδεκα εἰκοσάφραγκα.

— Ποῦ θὰ ὑπάγω ;

— Θὰ ὑπάγῃς νὰ σταθῇς πλησίον εἰς τὸ βουλεβάρτον Ἄουσμαν, εἰς τὸ Τρίστρατον, παραδείγματος χάριν.

— Διατί πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ;

— Περίμενε λοιπόν, θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ διὰ τί. Διὰ νὰ παίξῃς καλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀμαξηλάτου, ὡς σοὶ τὸν παρέστησα, θὰ κάμῃς ὅπως ἠξεύρεις.

— Δι' αὐτὸ νὰ μείνετε ἥσυχος· θὰ μεταμφιεσθῶ τοιουτοτρόπως, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μὲ γνωρίζῃ. Ἔχω φυλαγμέναις δύο-τρεῖς περούκαις.

— Τώρα ἄκουσε καλά. Εἰς τὸν ἀριθμὸν 218 τοῦ βουλεβάρτου Ἄουσμαν κατοικεῖ μία κυρία ὀνομαζομένη κυρία Δελῶρμ μετὰ τῆς κόρης της. Αὐτὴ ἡ κυρία Δελῶρμ φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ πλουσία· ἔχει πολλοὺς ὑπηρέτας, καθὼς καὶ ἕνα ἀμαξηλάτην, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα, ἀλλ' εἶναι εὔκολον νὰ τὸ μάθῃς.

»Θὰ ἐνεργήσῃς μαζὺ μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἐπειδὴ ἔχει καιρὸν διαθέσιμον καὶ στενοχωρεῖται νὰ καθεται εἰς τὸν σταῦλον, πηγαίνει εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα τῆς συνοικίας, διότι, χωρὶς νὰ ἦναι μέθυσος, ἀγαπᾷ ὀλίγον νὰ πίνῃ, μάλιστα μὲ συντροφιά.

»Μὲ τρόπον πολὺ φυσικὸν θὰ τὸν γνωρίσῃς εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, θὰ τοῦ προσφέρῃς μίαν μποτίλια κρασὶ καὶ θὰ πιῆτε μαζῆ. Θὰ τοῦ ὁμιλήσῃς δι' ἄλογα καὶ ἄλλα πράγματα τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ κερδήσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του.

»Μὲ κάθε τρόπον θὰ προσπαθήσῃς νὰ συνδέσῃς μαζῆ του φιλίαν, πρέπει νὰ γείνῃς φίλος του καὶ ἀχώριστος μάλιστα· ἐὰν δὲ εἶσαι ἐπιτήδειος, θὰ τὸ κατορθώσῃς μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

»Μὴ λησμονήσῃς ὅτι ἡ κυρία Δελῶρμ θὰ ἐσύστησεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην της, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας της μεγάλην ἐχεμύθειαν· ὁ ἀμαξηλάτης μαλιστα ἔχει τὴν θέσιν του ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀφοσιώσεώς του, ὥστε δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάμῃς καμμίαν ἐρώτησιν, ἡ ὁποία νὰ προκαλέσῃ τὴν δυσπιστίαν του.

»Πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς σὲ τόσον μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ μὴ διστάζῃ νὰ σὲ ἐπιφορτίσῃ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃς μίαν ἡμέραν, ἐὰν δι' ἕνα ἢ δι' ἄλλον λόγον ἤθελεν ἐμποδισθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Μὲ ἐνόησες ;»

— Ναί.

— Λοιπὸν νὰ προσέχῃς μὴ κάμῃς κακὰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦν νὰ τὸν κάμουν νὰ ὑποπτευθῇ. Ἄλλως τε δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ μάθω τί συμβαίνει εἰς τῆς κυρίας Δελῶρμ. Ἡ κυρία αὐτή, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς Παρισίους πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ζῇ πολὺ περιωρισμένη καὶ ποτὲ δὲν ἐξέρχεται, καὶ ὅταν ἐξέλθῃ μὲ τὴν κόρην της, τὸ κάμνει χάριν περιπάτου εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόνης ἢ εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία.

»Ἡ κυρία Δελῶρμ δὲν δέχεται εἰς τὴν οἰκίαν της ἄλλον ἐκτὸς ἑνὸς ἡλικιωμένου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Δελῶρμ, αὐτὸ φανερώνει ὅτι εἶναι συγγενής της. Ἀφ' ὅσα ἔμαθον φαίνεται ὅτι ἡ κυρία δὲν τὸν ἐπισκέπτεται, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ κόρη, ἡ ὁποία κάποτε ἐξέρχεται μόνη, πηγαίνει εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὸν κύριον αὐτὸν πρέπει νὰ ἐπιτηρήσῃς, θὰ φροντίσῃς δὲ νὰ μάθῃς ποῦ κατοικεῖ καὶ νὰ πληροφορηθῇς ἀκριβῶς τί κάμνει, δηλαδὴ νὰ μάθῃς τὰς συνηθείας του καὶ πῶς περνᾷ τὸν καιρόν του.

— Ἐνόησα.

— Καλά, πρὸ πάντων πρόσεχε μὴ κάμῃς κάμμίαν ἀνοησίαν, διότι ἡ παραμικρὰ ἀδεξιότης σου δύναται νὰ διακυβεύσῃ τὰ πάντα.

— Ὁ κύριός μου ἂς βασισθῇ εἰς ἐμέ.

— Αὐτὰ ἔχεις νὰ κάμῃς ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀργότερα, ὅταν κρίνω καλὸν ὅτι ἀρκοῦσιν αἱ πληροφορίαι σου, θὰ ἔχω προδιαγεγραμμένον σχεδιον καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν.

Ὁ Λόρυ ἀνετίναξε τὸν πίλον του εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἥρπασεν αὐτὸν κράζων :

— Ζήτω ὁ κύριος ὑποκόμης !

— Τί ἔπαθες ; ὑπέλαβεν οὗτος.

— Πλέω εἰς ὠκεανὸν εὐθυμίας, κύριε· ὡς βλέπετε, ἤμουν πολὺ καλὰ ἐδῶ, ἀλλὰ περιωρισμένος, καὶ ἠσθανόμουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅτι ἔχανα τὰς δυνάμεις. τὰς ὁποίας μοῦ ἔδωκεν ἡ φύσις. Τὸ νὰ ζῶ σὰν ποντικὸς μέσα εἰς ἕνα κεφάλι τυρὶ δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὸν χαρακτῆρά μου· εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἐνεργείας, μὴ γελᾶτε, κύριε ὑποκόμη, ἐγεννήθηκα διὰ μεγάλα πραγματα. Τέλος θ' ἀρχίσω μία δουλειά, ἡ ὁποία ὑπόσχεται ὅτι θὰ εἶναι σπουδαία. Ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ χαρὰ θερμαίνουν τὸ αἷμα μου καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, καθὼς ἐγὼ ἐννοῶ.

— Δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ προσθέσω καὶ εἰμπορεῖς νὰ ἑτοιμασθῇς. Ποῦ εἶσαι, νὰ χρήματα.

Καὶ ὁ ὑποκόμης ἔθηκε δώδεκα περίπου

χρυσῶν εἰκοσαφράγκων εἰς τὴν χεῖρα τοῦ θεράποντος, ὅστις, ἀφοῦ τὰ ἐκράτησεν ἐπὶ μακρόν, τὰ ἔρριψεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Πότε θὰ ἐπανίδω τὸν κύριον ὑποκόμητα; ἠρώτησεν.

— Εὐθὺς ὡς ἔχεις τίποτε ἄξιον λόγου νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃς. Ἔλα τὸ πρωΐ, διὰ νὰ ἦσαι πάντοτε βέβαιος ὅτι θὰ μὲ εὕρῃς.

Ὁ θεράπων ἀπεχώρησεν.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ πρέπει, ἐψιθύρισεν ὁ ὑποκόμης· δὲν θὰ ἦναι ἐνδοιαστικὸς ὡς ἐκεῖνος ὁ βλὰξ ὁ Γαβιρών.

Τὰ χαρακτηριστικά του συνεστάλησαν καὶ ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοί του.

— Ἄ! ἄ ἐψιθύρισε, σ' ἔχω εἰς τὰ χέριά μου αὐτὴν τὴν φοράν, κύριε Δελασέρ, δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν ἐκδίκησίν μου... ὤ! θὰ ἦναι φοβερά, διότι θὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ τὸ μῖσός μου!

Καὶ στηρίξας τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐβυθίσθη εἰς τὰς ζοφερὰς αὐτοῦ σκέψεις.

Τοῦ Λόρυ ἀπελθόντος, ἡ μάγειρος μετέβη παρ' αὐτῷ ἵνα τῷ ἀνακοινώσῃ ὅτι τὸ πρόγευμά του ἦτο ἕτοιμον.

— Τί, ὁ κύριος ἀπέλυσε τὸν θαλαμηπόλον του; ἠρώτησεν.

— Καθόλου, αὐτὸς ἔφυγε. Εἶναι ἀνοησία αὐτὴ ποῦ ἔκαμε, ποῖος ἠξεύρει ποῖα σχέδια ἔχει· εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ περάσουν ὀκτὼ ἡμέραι καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, ἔχω ἀπόφασιν νὰ μείνω χωρὶς θαλαμηπόλον δι' ὀλίγον καιρόν.

Ἀφοῦ προεγευμάτισεν, ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ μίαν ὥραν εἰσήρχετο εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν, ὅστις ἀπεγευμάτιζεν.

Ὁ νέος τῷ ἔτεινε σιωπηλῶς τὴν χεῖρα ἐρωτῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

Ὁ ὑποκόμης ἐκάθησεν, ἔλαβε σιγάρον καὶ ἤναψεν αὐτό.

— Τί, δὲν ἠξεύρεις ἀκόμη τίποτε; ἠρώσησεν ὁ Ἀδριανός, βλέπων ὅτι ἐσιώπα ὁ ὑποκόμης.

— Ἀγαπητὲ Ἀνδριανέ, ἀπεκρίθη τεθλιμμένως ὁ Σανζάκ, ἐννοεῖς βεβαίως ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος.

— Πραγματικῶς.

— Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἔχω τίποτε νὰ σοὶ εἴπω.

— Τότε ἠξεύρεις...

— Ναί.

— Ὁμίλει, ὁμίλει γρήγορα

Ὁ ὑποκόμης ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλήν.

— Πτωχέ μου Ἀδριανέ, τῷ εἶπε, κρῖμα εἰς τὰς ἐλπίδας σου.

— Κρῖμα εἰς τὰς ἐλπίδας μου, ἐπανέλαβεν ὁ νέος.

— Ναί, διότι ἡ νέα δὲν εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐγνώρισες εἰς τὴν Κορδελιέρην καὶ τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ἀγαπᾷς πάντοτε.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι ἡ νέα τὴν ὁποίαν εἴδομεν εἰς τὸ Μελόδραμα, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἄλλην ὡς πρὸς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ἀφοῦ τὰ μάτια σου ἠπατήθησαν βέβαια ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος. Πίστευσέ με, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, λησμόνησε τὸ ὄνειρόν σου καὶ σκέψου πλέον περὶ τῆς πραγματικότητος. Ἰδοὺ ἄλλως τε αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας ἔλαβον.

»Ἡ κυρία ἡ ὁποία συνοδεύει τὴν νέαν εἶναι πράγματι μήτηρ της.

»Ἡ κυρία Δελῶρμ, οὕτως ὀνομάζεται, ζῇ μόνη μὲ τὴν θυγατέρα της· καὶ ἄλλοι λέγουν ὅτι εἶναι χήρα, καὶ ἄλλοι ὅτι πρὸ πολλοῦ ζῇ χωριστὰ τοῦ συζύγου της.

»Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν γνωρίζει τὰ προηγούμενά της· καὶ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τῆς μητρὸς καὶ τῆς κόρης· ἡ πολυτέλειά των ἐκπλήττει πολλούς.

»Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἠξεύρω ἐὰν πρέπει νὰ σοὶ εἴπω...

Ὁ Ἀδριανὸς ὕψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλήν.

— Μπᾶ! ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην ν' σοῦ ἀποκρύψω τίποτε.

»Μὲ ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς καὶ τὴν θαυμαστὴν ὡραιότητα τῆς κόρης, αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες εἶναι ἀπ' ἐκείνας τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ νὰ δεχθῇ τις εἰς συναναστροφήν.

»Καὶ βέβαια δὲν τὰς προσκαλεῖ κανεὶς καὶ εἶναι ὡς ἐξώρισται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν.

»Ἕνας μόνον πηγαίνει συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἕνας ἄνθρωπος ἡλικιωμένος καὶ ὑπέρπλουτος.

»Βεβαιοῦται ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Δελῶρμ εἶναι νέα Δανάη, τόπον δὲ χρυσομόρφου Διὸς ἐπέχει ὁ γέρων ἑκατομμυριοῦχος, καὶ αὐτὸ βεβαιοῦται διότι καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Δελῶρμ δὲν δύναται νὰ εἴπῃ πῶς ἀπέκτησε περιουσίαν, ἡ ὁποία τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐξοδεύῃ πενῆντα ἢ ἑξῆντα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος. Ἐν συντομίᾳ, αὐτὴ ἡ κυρία Δελῶρμ, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ὑπῆρξε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον περιπετειώδης καὶ σκανδαλώδης, παραδίδεται σήμερον εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν εὐνοιῶν τῆς κόρης της».

Ὁ Ἀδριανὸς ἠγέρθη καὶ ἔκαμε δὶς ἢ τρὶς τὸν γῦρον τοῦ ἑστιατορίου, περιπατῶν μὲ βῆμα κλονούμενον καὶ πυρετῶδες.

— Λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, δὲν ὁμιλεῖς;

Ὁ νέος ἔστη ἀποτόμως.

— Τί θέλεις νὰ εἴπω; ἀπεκρίθη μετὰ κατηφείας.

— Μήπως τὰ ἔχῃς μαζῆ μου, διότι σοῦ εἶπα ποῖαι εἶναι ἡ κυρία Δελῶρμ καὶ ἡ θυγάτηρ της;

— Ὄχι, καθόλου, τοὐναντίον σ' εὐχαριστῶ.

— Ἔχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως, ἐὰν θέλῃς ἐξερχόμεθα.

— Ποῦ νὰ ὑπάγωμεν;

— Ὅπου θέλεις.

— Δὲν ἠξεύρω.

— Νὰ σὲ 'πῶ, ἂν ἐπηγαίνομεν τάχα εἰς τοῦ κυρίου Λατραδ;

— Ἔστω, ἂς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ κυρίου Λατραδ.

ΚΒ'

Ἡ μήτηρ.

Αὐθημερὸν μετὰ μεσημβρίαν ὁ κόμης Δελασὲρ ἐπεσκέφθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἣν δὲν εἶδεν ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, καθ' ἣν εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ Μελόδραμα.

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς ἐξῆλθον εἰς περίπατον, τῷ εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἐπιστρέψουν.

— Καλά, θὰ τὰς περιμείνω, ἀπεκρίθη.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μόλις ὅμως εἶχε καθίσει, ἐκρούσθη ἐλαφρῶς ἡ θύρα του.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἶδε τὴν κόμησσαν, ἀμέσως δ' ἠγέρθη καὶ συνωφρυώθη.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὀργίλως.

— Σᾶς ἐπερίμενα, κύριε κόμη, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ τρέμουσα ὡς φύλλον δένδρου σειόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Μ' ἐπερίμενες; διατί;

— Διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς κόρης μας, περὶ τῆς κόρης σας, κύριε κόμη.

— Λοιπόν, κυρία, ὁμίλει. Τί ἔχεις νὰ μοὶ εἴπῃς;

— Κύριε κόμη, ἡ Χρυσαυγὴ πάσχει, ἡ Χρυσαυγὴ εἶναι ἀπαρηγόρητος· ἔκλαυσε πολὺ καὶ σήμερον τὸ πρωΐ ἀκόμη· φοβοῦμαι διὰ τὴν ὑγείαν της.

— Διατί δὲν μὲ προειδοποίησαν; ἔστειλαν νὰ προσκαλέσουν ἰατρόν;

— Τί δύναται νὰ κάμῃ ὁ ἰατρός, ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ εἶμαι ἀνίσχυρος; Προχθὲς εἰς τὸ Μελόδραμα εἶδε...

— Τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, τὸ ἠξεύρω.

— Ἡ ἀγάπη τῆς Χρυσαυγῆς πρὸς τὸν νέον αὐτὸν δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων· εἶναι σφοδρὸς ἔρως.

— Δυστυχῶς.

— Ναί, δυστυχῶς. Ὁ ἔρως οὗτος ἐγεννήθη εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις καὶ ἀνεπτύχθη, ὡς φαίνεται, συμφώνως μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας της, διὰ τοῦτο ἐξερεθίζει τὴν εὐαισθησίαν τῆς Χρυσαυγῆς, ἡ ὁποία εἶναι εἰς ἄκρον νευρική, καὶ ἐπενεργεῖ μυστηριωδῶς ἐπὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας της, εἰς βαθμὸν τὸν ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ τρομάζει κύριε κόμη.

— Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ τὴν θεραπεύσωμεν ἀπὸ τὸν ὀλέθριον αὐτὸν ἔρωτα;

— Ὁ ἔρως της ἔγεινε πάθος, κύριε κόμη, καὶ σᾶς λέγω ὅτι πρέπει νὰ φοβώμεθα διὰ πάντα. Αὐτὴ ἡ ὕπαρξις τῆς Χρυσαυγῆς εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸν ἔρωτα αὐτόν, ὁ ὁποῖος τὴν κατέλαβε καθ' ὁλοκληρίαν· ἠμπορεῖ ν' ἀποθάνῃ!

Ὁ Δελασὲρ ἐγένετο κάτωχρος.

— Ὄχι, ὄχι, ἀνταπήντησε μετὰ τεταραγμένης φωνῆς, μεγαλοποιεῖς τὰ πράγματα, δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω...

— Ἀπὸ πολλοῦ σπουδάζω τὸν χαρακτῆρά της, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν της, τὰς ἐν-

τυπώσεις της· ἀλλ' ἀλλοίμονον! ὡς σᾶς εἶπον, εἶμαι ἀνίσχυρος. Βεβαίως ἠδυνήθην νὰ ἐμπνεύσω εἰς τὴν Χρυσαυγὴν μεγάλην πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, ἀφοῦ οὔτε τὰς πλέον ἀποκρύφους σκέψεις της μοῦ κρύπτει, ἀλλ' ἐπειδὴ κατέχω τόσον μικρὰν θέσιν εἰς τὴν καρδίαν της, δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην ἐξουσίαν καὶ τὴν ἠθικὴν δύναμιν ν' ἀντιπαλαίσω κατὰ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον μετὰ φρίκης βλέπω πλησιάζοντα. Δι' αὐτὴν εἶμαι ἁπλῆ παιδαγωγός.

Ὁ κόμης παρεγνώρισε τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τῆς κομήσσης, ἀποδώσας αὐτῇ πρόθεσιν ἐναντίαν εἰς τὰς ἰδέας του· συνωφρυώθη λοιπὸν περισσότερον καὶ προχωρήσας κατὰ δύο βήματα:

— Ἄ! ἄ! εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ μετὰ δηκτικῆς εἰρωνείας, ἐννοῶ διατί ζητεῖς νὰ μὲ πτοήσῃς, σ' ἐννοῶ, κυρία.

— Ὦ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Ναί, βλέπω τὸ παιγνίδιόν σου, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶναι κακόν. Ἤθελες νὰ δυνηθῇς νὰ εἴπῃς εἰς τὴν Χρυσαυγήν: «Ἡ κυρία Δελώρμ δὲν εἶναι δι' ἐσὲ τίποτε, εἶναι ξένη, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ σου ἔχει πλησίον σου· δὲν ὀνομάζεσαι Χρυσαυγὴ Δελώρμ, ἀλλὰ Λουκία Δελασέρ· εἶσαι μονογενὴς κόρη τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ κόμησσα Δελασέρ, ἐγὼ εἶμαι ἡ μήτηρ σου!»

— Κύριε κόμη! εἶπεν ἀναστενάξασα ἡ νεαρὰ γυνή.

Ὁ κόμης ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς παλλομένης:

— Λοιπόν, ὄχι, μυριάκις ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, δὲν τὸ θέλω!... Ποτέ, ποτὲ νὰ μὴ μάθῃ ἡ κόρη μου τί ἦσο καὶ ποία εἶσαι! Ἐὰν ἐβαρύνθης τὴν θέσιν σου, πήγαινε!

Ἡ κόμησσα κατώρθωσε ν' ἀποπνίξῃ τοὺς λυγμοὺς αὐτῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα.

— Εἶσθε σκληρός, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ἀλγεινῶς· σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι παρεξηγεῖτε τὰς προθέσεις μου. Ἔχετε ἴσως ἀκόμη τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ὑποπτεύετε, ἀλλὰ δύνασθε νὰ μὲ θεωρήσετε ἱκανὴν νὰ παίξω μυσαρὰν κωμῳδίαν; Τὰς ἰδέας σας καὶ τὰς θελήσεις σας, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, τὰς σέβομαι, κύριε κόμη, καὶ ἐὰν εὑρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην, θ' ἀποθάνω πλησίον τῆς κόρης μου, χωρὶς νὰ μάθῃ ὅτι εἶμαι μήτηρ της!

»Μήπως δὲν ὑπήκουσα εἰς τὰς διαταγάς σας; μήπως δὲν ὑπεβλήθην εἰς τὴν θέλησίν σας; Τί ἔχετε νὰ μὲ μεμφθῆτε; Ἄ! πρέπει νὰ ἦσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, κύριε κόμη. Ἐσκέφθητε ποτὲ περὶ τῆς παραδόξου θέσεώς μου; Δὲν ᾐσθάνθητε ὅτι ἡ θέσις μου ἦτο βάσανος κατὰ πᾶσαν στιγμήν; Ζῶ πλησίον τοῦ τέκνου μου, δύναμαι νὰ ἀκούω καὶ νὰ ἀριθμῶ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του· ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου ἐκχειλίζει ἡ μητρικὴ ἀγάπη, καὶ ὀφείλω νὰ μένω παιδαγωγός, διὰ δὲ τὴν κόρην μου εἶμαι ξένη, γυνὴ μισθωτή! Ὑπάρχει βάσανος χειροτέρα αὐτῆς; Ἄ; κύριε κόμη, ἐξεδικήθητε ἤδη διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐπροξένησα!»

— Σοὶ εἶπον ὑπὸ ποίους ὅρους ἠδύνασο νὰ μένῃς· ἦσο ἐλευθέρα νὰ τοὺς δεχθῇς ἢ νὰ τοὺς ἀπορρίψῃς.

— Δὲν παραπονοῦμαι· διὰ τοῦτο, ὑποφέρω φρικωδῶς, ἀλλὰ τί μὲ μέλει, ἀφοῦ εἶμαι πλησίον τῆς θυγατρός μου, ἑτοίμη νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ ἐναντίον παντὸς δυστυχήματος! Ὦ! μετὰ πάσης χαρᾶς θὰ ἔδιδον τὴν ζωήν μου χάριν αὐτῆς, ἐὰν ὁ θάνατός μου ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡ ἀμοιβὴ τῆς εὐδαιμονίας της!

»Ἀλλὰ πολλὰ εἶναι ὅσα εἶπον δι' ἐμέ, τόσον ὀλίγον σημαίνω! Περὶ τῆς Χρυσαυγῆς πρόκειται, κύριε κόμη, περὶ τῆς Χρυσαυγῆς καὶ μόνης. Ἄ! πιστεύσατέ με, διὰ νὰ λάβω τὴν τόλμην νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω, διὰ ν' ἀψηφίσω τὴν ὀργήν σας, θὰ εἰπῇ ὅτι εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ Χρυσαυγὴ δύναται νὰ προσβληθῇ θανασίμως».

— Ἂς ἴδωμεν, τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ κ. Δελασὲρ σπουδαίως πτοηθεὶς ἤδη.

— Κύριε κόμη, ἔχετε προφανῶς προθέσεις, σχέδια, τὰ ὁποῖα κρύπτετε· δὲν ζητῶ νὰ μοῦ τὰ φανερώσετε· θέλω καὶ πρέπει νὰ μείνω καὶ ἀπέναντι ὑμῶν ξένη, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω τὸν ἔρωτα τῆς Χρυσαυγῆς μὲ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ὀνομάσῃ ἄλλως παρὰ Ἀδριανόν, ζητῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ ἐρωτήσω, διατί δὲν ἐκάμετε σεῖς ὁ ἴδιος ἢ δι' ἄλλου διάβημα πρὸς τὸν νέον;

— Διατί; διατί; ἀπεκρίθη ὁ κόμης γενόμενος σκυθρωπότατος· καὶ μήπως ἠξεύρω τάχα, ἐὰν σκέπτεται ἀκόμη τὴν κόρην μου; Τίς μὲ βεβαιόνει ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησε παντελῶς; Καὶ γνωρίζω τάχα τὰς καθ' αὐτὸ προθέσεις του, τὰς ὁποίας εἶχεν ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Κορδελιέρην; Καὶ εἰμπορῶ ἄρα νὰ ρίψω τὴν κόρην μου εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς μωροῦ, ἑνὸς τρελλοῦ, ἑνὸς οἰνοπότου, ἀσώτου, χαρτοπαίκτου;... Λοιπὸν ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν μετέχει πάντων τούτων καὶ ἐκπλήσσομαι ὅτι δὲν κατέπεσεν ἀκόμη περισσότερον. Ἐὰν ἤξευρες μὲ ποίου εἴδους ἀνθρώπους συναναστρέφεται... ἀλλ' ὄχι, δὲν θέλω νὰ σοὶ τὸ εἴπω· ὑπάρχει ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω νὰ τὸ προφέρω ἐνώπιόν σου.

Ἡ κόμησσα ἐνόησε καὶ ἐταπείνωσεν αἰδημόνως τὴν κεφαλήν.

— Ἀγαπῶ, λατρεύω τὴν θυγατέρα μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἀλλὰ μήπως πρέπει διὰ τοῦτο νὰ τὴν καταστήσω δυστυχῆ; Ἐπειδὴ φροντίζω περὶ τοῦ μέλλοντός της, δὲν θὰ συζευχθῇ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν θὰ κρίνω ἀντάξιον αὐτῆς. Εἶναι γεγραμμένον ὅ,τι θὰ γείνῃ καὶ ὅ,τι πρέπει νὰ γείνῃ. πιστεύω εἰς τὸ πεπρωμένον! Νομίζεις ὅτι μένω ἀδρανής; ἀπατᾶσαι. Εἶδον τὸν μαρκήσιον Βερβείν, ὑποδυθεὶς πρόσωπον τοκιστοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ὡμίλησα μὲ αὐτόν· τῷ ἔδωκα καλὰς συμβουλὰς καὶ εἰς αὐτὸν ἀπόκειται νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ. Ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ἦτο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, τῷ ἔτεινα χεῖρα σωτηρίας, καὶ ἐὰν δὲν δεχθῇ αὐτήν, τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν!

— Εἰμπορούσατε νὰ τῷ εἰπῆτε...

— Τῷ εἶπον ὅ,τι ἔπρεπε. Δὲν εἶναι παντελῶς χαμένος, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ἀλλάξῃ βίον, νὰ διορθωθῇ. Θέλεις νὰ μάθῃς εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκεται; Λοιπὸν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δύο ἐτῶν διεσπάθησε τὴν πατρικήν του περιουσίαν καὶ κατεστράφη! Ἐὰν τὸ ἤθελον, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν θὰ εὑρίσκετο ἐπὶ ψιάθης!

— Ἐὰν τὸ ἠθέλατε!....

— Ναί, ἀλλὰ δὲν τὸ θέλω. Ὁ μαρκήσιος, ἠναγκασμένος νὰ συνομολογῇ μεγάλα δάνεια, ὑπεθήκευσε ὅλα τὰ κτήματά του· καὶ ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ ἀσπονδότερος δανειστὴς θὰ τὸν καταδιώξῃ δικαστικῶς, καὶ τότε βεβαίως θὰ ἐπροκάλει διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ τὴν πώλησιν τοῦ μεγάρου, τῶν κτημάτων Βερβείν, τῆς ἐπαύλεώς του καὶ τῶν δασῶν του, ἐξηγόρασα ὅλα τὰ χρέη του.

— Πρὸς ποῖον σκοπόν;

— Διὰ νὰ ἐμποδίσω ὥστε τὰ κτήματα Βερβεὶν νὰ περιέλθουν εἰς χεῖρας ξένων, διὰ νὰ σώσω τέλος τὴν κληρονομίαν τῆς οἰκογενείας του.

— Ἐδείχθητε, ὡς πάντοτε, γενναῖος, κύριε κόμη, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθητε λοιπὸν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν θὰ ἐζήτει διὰ πάντων τῶν δυνατῶν μέσων νὰ ἐξέλθῃ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθεν ἕνεκα τῶν νεανικῶν του ἀνοησιῶν;

— Καὶ τί δύναται νὰ πράξῃ;

— Νὰ νυμφευθῇ.

— Ἔστω. Ἀλλὰ ποῖος πατὴρ θὰ συγκατετίθετο νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς ἄνδρα καταστραφέντα διὰ τῆς κακῆς του διαγωγῆς;

— Φέρει μέγα ὄνομα.

— Καὶ μήπως τάχα αὐτὸ σημαίνει τίποτε;

— Νομίζω, κύριε κόμη, ὅτι εἰς πολλοὺς οἱ παλαιοὶ τίτλοι τῆς εὐγενείας διασώζουσιν ὅλον τὸ γόητρον· εἶναι δὲ τόσον ἀληθές, ὅσον ὁ μαρκήσιος Βερβείν, μὲ ὅλην τὴν καταστροφήν του, εὗρε πατέρα ἑκατομμυριοῦχον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του.

Ὁ κ. Δελασὲρ ἀνετινάχθη καὶ τὰ χείλη του ἐμόρφασαν ὑπὸ σφοδρᾶς συστολῆς τῶν νεύρων.

— Εἶσαι βεβαία; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς προδιδούσης τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ταραχήν.

— Βεβαιοτάτη, κύριε κόμη,

— Ἄ! τὸν ἄθλιον!

[Ἕπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδετονδρ. 3, 50, χρυσόδ. 4. 50,

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία·

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδώ, Ζαμάτκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ **ΤΟ ΛΟΥΒΡ**

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαβυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὑρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραῖα σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἔφθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὡρισμέναι.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ Καταστήματος, καταλληλότατοι δι' οἱανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνοτάτην τιμήν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένῃ ἐπιτηδειότητι καὶ καλαισθησίᾳ διακινομένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πίλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρω καταστήματός της.

Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πίλων ὅλως νεωτάτων καὶ ἰδιορρύθμων σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἴσοδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—		ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25		ἀν. —	8.55	5.24	6.40π
	ἀν. 12.59	6,00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἀφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἀφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ		Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἀφ. 2.20	3.50		**Ναύπλιον**	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25		Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20		Κόρινθος	ἀφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

5

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγῖδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν *Ὁμονοίας*.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ **ΣΙΓΓΕΡ** ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
47 Ὁδὸς Σταδίου 47
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Διδαχὴ ἀπαλλάγη δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10